

[Udenrigsministeren.]

forholdets natur altid uden videre er behæftet med forbeholdet: „som tingenes tilstand er i dag“.

Resultatet af regeringens undersøgelser og overvejelser er blevet, at vi skønner det rigtigt og stemmende med vort lands interesser, at Danmark på linie med de øvrige NATO-lande indtager en positiv holdning på de her omtalte fire punkter.

Spørgsmålet om tilbagegivelse af suveræniteten til den vesttyske forbundsregering vil som nævnt blive afgjort inden rådsmødet, og spørgsmålet om Danmarks medlemskab af Vestunionen vil, som ligeledes nævnt, i forbindelse med dette møde være uden aktualitet, hvorfor en stillingtagen fra dansk side i disse to henseender er uforuden.

Partierne vil nu gennem denne debat, som partierne selv har givet anledning til på basis af den stillede forespørgsel, få lejlighed til at fremsætte deres syn på hele den udenrigspolitiske situation, således som den foreligger efter Londonkonferencens afslutning. Jeg håber, at det under debatten vil vise sig, at der i det høje ting kan skabes fornøden tilslutning til de synspunkter, som jeg på regeringens vegne har fremført.

Poul Hansen (Kalundborg): Jeg takker den højtærede udenrigsminister for den udførlige og meget klare redegørelse. Jeg kan på mit partis vegne fuldtud tilslutte mig de synspunkter, redegørelsen indeholder.

Udenrigsministeren sammenfattede til sidst i sin tale de spørgsmål, hvortil der skal tages stilling, i fire punkter. For en ordens skyld vil jeg gerne udtrykkeligt nævne, at vi for samtlige fire punkters vedkommende er enige med regeringen.

Udenrigsministeren nævnte derudover to spørgsmål, hvor en dansk stillingtagen ikke er fornøden: spørgsmålet om Tysklands suverænitet og spørgsmålet om dansk medlemskab af Vestunionen. Vi er enige med regeringen i, at det vil være rigtigt, at Vesttysklands status nu, som udenrigsministeren udtrykte sig, „normaliseres“, og vi er også enige i, at det ikke vil være rigtigt i øjeblikket at tage stilling til en eventuel dansk tiltræden af Vestunionen.

Derudover finder jeg kun anledning til at gøre nogle forholdsvis få supplerende bemærkninger.

Den højtærede udenrigsminister omtalte forholdene for det dansksindede mindretal i Sydslesvig og udtalte i den forbindelse håb om, at man i Tyskland vil vise forståelse for betydningen af en frisindet mindretalspolitik. Dette faldt jo helt i tråd med, hvad den højtærede statsminister sagde ved folketingsårets begyndelse, og med, hvad jeg havde lejlighed til at sige forleden under åbningsdebatten. Vi kan altså også her, det vil jeg gerne understrege, fuldtud tilslutte os udenrigsministerens udtalelser. Just derfor så jeg også med glæde i dagbladet „Politiken“, jeg tror, det var lørdag eller søndag, en kort meddelelse om, at det tyske socialdemokratis partibestyrelse havde vedtaget en udtalelse om, at det danske mindretal havde krav på repræsentation i landdagen i Kiel, og at det var nødvendigt, at den politik, der er nedlagt i Kiel-erklæringen, atter kommer til ære og værdighed. Jeg synes, vi har grund til med tilfredshed at se dette givet tilkendende fra et stort tysk parti, og vi må håbe, at den demokratiske forståelse, som her kom til udtryk, må vinde yderligere frem.

Det er jo rigtigt, som det er nævnt af den højtærede udenrigsminister, at det høje ting tidligere, nemlig i februar 1951, har givet principiel tilslutning til, at vesttyske styrker kan deltage i Vesteuropas forsvar, og jeg tror også, det er rigtigt, som fremhævet af udenrigsministeren, at vi ikke kan hindre en tysk genbevæbning, selvom vi ville. Alligevel er det jo denne del af de foreliggende problemer, som i dagens debat mest optager sindene, og derfor vil jeg sige et par ord herom til supplerung af, hvad udenrigsministeren allerede har sagt.

Man kan vel sige det sådan, at man stort set fra to sider i befolkningen nu søger at rejse en stemning for, at Danmark skal søge at hindre en tysk genbevæbning, skønt det altså er ganske urealistisk og i strid med den stilling, vi hidtil har taget. Den ene af disse to sider er kommunisterne, den anden er de ikke-kommunister, som ud fra forskellige motiver giver udtryk for modstand.

I den kommunistiske agitation finder vi en rigelig anvendelse af nationale paroler, og der spilles på hadet og frygten overfor tysk nazisme og tysk militarisme. Efter min opfattelse er hele denne kampagne hyklerisk. Det er slet ikke en tysk genoprust-